

Dincolo de apropiata furtună

JANETTE OKE

Dincolo de
apropiata furtună

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Vestul canadian*, vol. 5

Respect Copyright © 2000 by Janette Oke
Originally published in English under the title

Beyond the Gathering Storm

by Bethany House

a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Dincolo de apropiata furtună

Janette Oke

Copyright © 2013 Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Oke, Janette

Dincolo de apropiata furtună / Janette Oke ;

trad.: Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2013

ISBN 978-606-8282-69-5

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Fidelia Stroie

Tehnoredactarea și corectura: Timeia Viman

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Dedicată acelor cititori
care mi-au cerut încă o povestire
despre familia Delaney.

Capitolul 1

Ploaia rece și vântul nu făceau din dimineața aceasta una plăcută pentru aventura în care pornisem astăzi. Cu toate că se străduia să se adăpostească cât mai bine sub umbrela împrumutată, îi era cu neputință să împiedice ploaia sau vântul să pătrundă prin veșminte. Nu vremea în sine era greu de suportat, după părerea ei. Lucrul ce o tulbura era faptul că tatăl ei fusese nevoit să petreacă alături de ea trei zile pentru a-și alege cu grijă o garderobă nouă, deși limitată. Oare urma să fie distrusă din prima zi, din cauza eforturilor depuse? Tatăl ei nu se plânsese, însă ea era sigură că, după părerea lui, ar fi putut alege puțin mai repede.

Fusese destul de agitată când părăsise mica ei încăpere de la pensiune, iar vremea n-o ajută cu nimic.

— Mi-aș fi dorit ca tata să fi putut rămâne sau ca mama să poată veni cu mine, șopti pentru sine.

Își aminti asigurările primite de la mama ei la despărțire, deși lacrimile ce se prelingeau pe acel chip îndrăgit păreau a le dezminți. „*Dumnezeu va fi cu tine. Să nu uiți niciodată asta. Și ne vom ruga. În fiecare zi*”, îi șoptise mama ei.

Gândul acesta o ajută să se îmbărbăteze, așa că strânse mai tare umbrela în mâini și se pregăti să traverseze strada.

Ridicase piciorul pentru a păși pe stradă când auzi zgomotul unei mașini ce se apropia. În mod automat întoarse capul și se opri, încă uimită și amuzată de zgomotul și viteza cu care

Respect pentru oameni și cărți

călătoreau aceste vehicule moderne. Aceasta avea culoarea bleumarin, iar capota îi era împodobită cu o statueta elegantă. Bărbatul de la volan își scosese capul pe fereastra deschisă, evident, pentru a avea o mai bună vizibilitate decât avea prin parbrizul presărat cu picuri de ploaie. Ochelarii de protecție închiși la culoare îi acopereau ochii și o eșarfă lungă îi atârna în jurul gâtului, în pericol de a fi smulsă și purtată de vânt.

Ea îl privi fix, iar el zâmbea amuzat, cu colțurile gurii ridicate. Pe moment uită de ploaie și de agitația-i lăuntrică, atât de captivată era de mașina ce străbătea în viteză strada noroioasă, plină de băltoace.

Ridică umbrela pentru a putea vedea mai bine și pași pe marginea trotuarului.

Prea târziu realizează ce greșeală făcuse. În timp ce automobilul trecu în viteză pe lângă ea, câțiva stropi de apă de ploaie amestecată cu noroi îi pătără fusta. Sări înapoi alarmată, însă răul fusese săvârșit. Își mută privirea de la veșmintele-i ude la mașina ce se îndepărta. Șoferul își scoase din nou capul pe fereastră, ca să arunce o privire înapoi, spre ea. Poate că va trage mașina la marginea străzii și se va grăbi să-și ceară scuze. Însă bărbatul ridică doar din umeri într-un gest exagerat, apoi avu tupeul să zâmbească larg și să fluture din mână. Nu-i venea să creadă cât de bădăran se purtase. Acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată acasă. Era sigură că noile ei haine fuseseră distruse, iar acest bărbat părea să gândească că totul nu era decât o glumă nevinovată.

— Vai de mine! exclamă ea în timp ce se uita disperată la fusta ei udă.

Urma să aibă un interviu pentru o slujbă în clădirea de peste drum. Tatăl ei aranjase întâlnirea, nădăjduise s-o poată însoți, însă datoria îl chemase și fusese nevoit să plece din oraș. Iat-o acum aici, cu hainele murdare, cu încălțările ude, fără să aibă timp să se întoarcă acasă și să se schimbe.

— Ce mă fac acum? întrebă cu voce tare și cu privirea conșternată. Nu pot...

Clătină din cap, apoi începu să râdă.

— Ei bine, asta e. N-am ce să fac. Cred că va trebui să mă descurc cum pot.

Respect pentru oameni și cărți

Studie strada cu atenție pentru a se asigura că nu se mai apropia niciun automobil, apoi se aventură să traverseze, rezemându-și umbrela de umăr. Era deja atât de udă, încât puțină ploaie nu se mai simțea.

Deschise ușa greoaie a clădirii și privi cu tristețe în jur. Nu se vedea nimeni și nu era sigură care dintre ușile ce se deschideau în holul spațios era cea pe care trebuia să intre. Închise umbrela, o așeză în suport și încercă în zadar să scuture apa de pe fuste.

— Mama spunea întotdeauna că viața poate aduce cu sine surprize neplăcute și omul trebuie să se descurce cum poate, șopti ea pentru sine în timp ce-și netezea părul închis la culoare sub pălărie. Ei bine, nu sunt foarte sigură cum voi putea să mă descurc de data asta.

Își netezi haina, observând că cele mai mari pete de noroi se aflau pe ea, deși nici fusta gri nu scăpase și avea o pată neagră chiar în partea din față.

Își dădu haina jos. O putea ține în așa fel încât murdăria să nu fie chiar atât de vizibilă. Cu o batistă curată își șterse picurii de ploaie de pe față și din nou își netezi părul umed. Își îndreptă umerii și trase adânc aer în piept, dorindu-și să simtă siguranța din rugăciunile mamei sale. Apoi privi din nou în jur.

Făcu doar câțiva pași și în minte îi veni umbrela. Era împrumutată. Dacă credea cineva că umbrelele lăsate în suport erau pentru folosul public? Și poate chiar erau. Nu știa cum se proceda la oraș. Se întoarse și o luă din suport, deși îi era destul de greu să ducă în mână și umbrela îmbibată cu apă și haina umedă.

Tata mi-a spus: „Urcă scările și la dreapta”, își aminti. Numele bărbatului este Kingsley. Arthur Kingsley – dar trebuie să țin minte doar domnul Kingsley. Se strădui să zâmbească și-și îndreptă umerii. Era, într-adevăr, o aventură – așa cum spusese tatăl ei. Aruncă o privire plină de regret în jos și, cu hotărâre, păși pe ultima treaptă și apucă la dreapta.

Tata a spus că este o secretară aici. Trebuie să vorbesc cu ea. Să mă prezint și să-i spun cu ce treabă am venit.

Făcu o grimasă și-și mută haina în încercarea de a-și acoperi fusta. Ce va gândi doamna respectivă despre felul în care arăta?

— Nădăjduiesc că are simțul umorului, murmură ea.

Găsi camera la capătul coridorului și ezită doar o clipă înainte de a intra, urmând indicațiile de pe ușă. *Arthur Kingsley și Asociații. Vă rugăm intrați.*

Erau câțiva oameni în încăpere. Câteva birouri erau aliniate de-a lungul peretelui și cel puțin o jumătate de duzină de femei erau aplecate deasupra mașinilor de scris, în timp ce degetele lor băteau ritmuri diferite pe clapele negre și albe. Așezați pe scaune aflate aproape de ușă, alți oameni așteptau, mutându-și, nerăbdători, picioarele din loc în loc, părând dornici să capteze atenția secretarei ce prezida la biroul din apropiere. Teancurile de hârtie așezate în jurul ei aproape că ascundeau semnul *Domnișoara Stout, secretară.*

Tânăra oftă ușurată, apoi nu-și putu opri un alt zâmbet în timp ce se îndreptă spre ea. Femeia de vârstă mijlocie care purta numele de „domnișoara Stout” era subțire precum o trestie.

— Da? spuse femeia fără să-și ridice privirea din hârtie.

Acest singur cuvânt făcu să se ridice toate capetele din încăpere, privirile îndreptându-se spre personajul aflat în fața biroului. O clipă, tânăra se simți cuprinsă de panică, apoi își drese glasul, reuși să zâmbească slab și vorbi cu mai multă încredere decât simțea.

— Sunt Christine Delaney. Am... O clipă, cuvântul îi zbură din minte. Se strădui să se salveze de la o și mai mare stânjeneală.

— Am o întâlnire cu domnul... ăăă... domnul...

Urmă o altă clipă de panică în timp ce încerca să-și amintească numele.

— Domnul Kingsley. Domnul Arthur Kingsley, spuse deodată și răsufle ușurată.

Femeia se încruntă.

— Însă am o mică problemă, se grăbi Christine, surprinsă de îndrăzneala ei. Tocmai când traversam strada aici – arătă cu mâna în direcția străzii cu pricina – a trecut o mașină care m-a stropit pe fustă. Poate că domnul Kingsley ar prefera să facă o altă programare... pentru mai târziu... când voi arăta mai prezentabil...

Christine se opri, iar încruntătura femeii se accentuă.

— Șoferi nebuni, șuieră ea, apoi, cu venin. N-ar fi trebuit să li se dea voie să circule pe străzi. Nici că le pasă cum conduc.

Respect pentru oameni și cărți

— O, eu...

— Am fost nevoită să mă feresc din fața lor două dimineți la rând, continuă femeia, înfierbântată de subiectul în cauză. Și nu e vorba doar de băltoace. Îți riști viața. N-ar fi trebuit să li se îngăduie. Niciodată. Mașinile și oamenii n-au ce căuta pe aceleași străzi – asta-i.

În tot timpul cât vorbise, femeia aranjă și mută hârtii cu un spirit atât de răzbunător, încât biroul aproape că se cutremură. Christine auzi un chicotit ce venea dinspre unul dintre birourile din stânga ei. Femeia auzi și ea, probabil, căci se uită încruntată în acea direcție. Clapele mașinilor de scris își începură clămpănitul cu o reînnoită energie.

— Vino, spuse femeia, făcând cu capul în direcția Christinei în timp ce se ridica de pe scaun.

— Dar n-ar trebui...? începu aceasta, privind încă o dată spre fustă.

— Domnul Kingsley este un om foarte ocupat. N-are timp pentru un alt interviu. Vrea ca problema să fie rezolvată – astăzi. Va trebui să te descurci cum poți mai bine.

Să te descurci cum poți mai bine. Nu auzise aceste cuvinte toată viața ei? Christine ridică din umeri și se întoarse, urmând-o.

— Și lasă-ți umbrela și haina acolo. Nu vreau să picure pe covor, spuse femeia scurt, încruntătura ei exprimându-i atitudinea față de ambele lucruri, în timp ce arăta spre cuierul din partea cealaltă a încăperii.

Christine agăță, ascultătoare, haina cea nouă lângă alte patru, sperând că umbrela ei împrumutată va fi în siguranță. O urmă timidă pe femeia nerăbdătoare prin ușa din lemn masiv de stejar, bucuroasă să scape de privirile curioșilor.

Încăperea era spațioasă, plină cu rafturi și mese și dulapuri pentru fișe, toate acoperite cu hârtii și legături și teancuri de registre. În centrul încăperii, un bărbat corpulent ocupa un scaun aflat la un birou mare. Capul îi era aplecat în față, iar șuvițele rebele de culoare nisipoasă îl făceau să semene cu o creatură ciudată, acoperită cu blană lăptoasă. Măinile-i prea mari erau ocupate să traseze o linie pe paginile risipite în fața lui. Christine îl auzi mormăind cuvinte și expresii cu care nu era familiarizată și pe care

Respect pentru oameni și cărți

cu siguranță mama ei nu le-ar fi îngăduit în căminul lor. Judecând după tonul vocii și după căutătura întunecată de pe chip, se părea că domnul Kingsley era nemulțumit de ceva anume.

— Domnule, începu secretara pe un ton respectuos.

Singurul răspuns fu un mormăit.

— Ultima candidată pentru interviu este aici, domnule.

Nu-și ridică capul.

— Sper să fie mai bună decât celelalte, bombăni el. Nu pot folosi mașina de scris. Nu pot scrie corect cuvintele. Nu știu ce le mai învață în școală zilele astea. Mi-aș petrece tot timpul...

— Domnule. Este aici, cu mine.

Capul se ridică. Doi ochi căprui o cercetară pe Christine de sub sprâncenele stufoase. Două mâini mari se ridicară pentru a da la o parte de pe chip coama de păr. Nu spuse nimic. Nici domnișoara Stout. Christine înghiți, stânjenită, însă nu făcu nicio mișcare. Cine ar fi trebuit să spargă această ciudată tăcere? Să îndrăznească? O făcu.

— Eu sunt Christine Delaney, spuse ea pe un ton surprinzător de controlat. Am o întâlnire – un interviu – pentru o slujbă. Trebuie să-mi cer scuze. Eu... am avut parte de un mic incident pe drum încoace. O mașină...

— Șoferi nesăbuiți, izbucni bărbatul, ca un ecou la izbucnirea de mai devreme a secretarei. Privirea îi căzu pe fusta tinerei în timp ce aceasta gesticulă, neajutorată.

— N-au niciun respect pentru cei aflați pe trotuare. Ai crede că străzile au fost inventate doar ca să-și conducă ei mașinile acelea nesuferite. Conduc ca Jehu. Toți. Nu știu ce e mai rău: praful sau noroiul.

Își mută din nou privirea spre chipul Christinei.

— Deci, vrei să spui că trebuie să te întorci acasă pentru a-ți schimba hainele? Întrebă cu glas iritat.

— Nu, domnule, răspunse ea degrabă, adăugând tonului respectuos o ușoară notă de amuzament. Adică... asta dacă nu vă deranjează pe *dumneavoastră*, domnule.

— Încălțările îți sunt ude, observă el pe un ton morocănos. De acolo o să ți se tragă moartea.

Christine se mulțumi să ridice din umeri.

— Dacă încălțările ude ar fi omorât pe cineva, spuse ea pe un ton cât se poate de natural, ar fi trebuit să dispar demult.

Răspunsul păru să-l surprindă chiar mai mult. Își dresе glasul. Christine observă că ridurile de pe frunte nu-i erau chiar atât de adânci când se încrunta.

— În cazul ăsta, să-i dăm drumul, spuse el, cu glasul aproape civilizat.

Christine auzi ușa închizându-se încetisor. Domnișoara Stout se retrăsese.

Bărbatul întinse mâna după un dosar pe care i-l lăsase secretara pe colțul biroului.

— Ai experiență? întrebă înainte ca ochii săi să parcurgă conținutul.

— Nu, domnule. Cel puțin nu în ce privește mașina de scris, răspunse Christine.

El ridică din sprâncenele-i stufoase.

— Dar la ce?

— La orice sarcină încredințată de tata sau de mama mea, răspunse ea cu sinceritate.

Bărbatul păru amuzat.

— Vrei să-mi spui că ai experiență în a asculta de ordinele date?

— Da, domnule. Cred că da.

— Și nu ți-e teamă de muncă?

Ea nu ezită.

— Aștepta de la noi să ne facem treaba încredințată, răspunse ea. Munca era parte a vieții. Supraviețuirea depindea de asta.

El încuviință.

— Ei bine, ăsta e un lucru bun în zilele astea, spuse el morocănos și-și îndreptă atenția spre fișa pe care o ținea în mână.

— O, da, spuse după câteva clipe, ridicându-și privirea. Ești fiica ofițerului de poliție. Ți-ai petrecut toată viața în Nord.

O privi.

— Pun pariu că toate astea ți se par diferite, ce zici?

Christine nu-și putu opri o privire scurtă spre fusta murdară. Spre surprinderea ei, îl auzi chicotind.

— Ei bine, un lucru pe care-l vei învăța destul de repede este să te ferești de idioții aceia de șoferi. Îți pui viața în pericol ori de

Respect pentru oameni și cărți

câte ori traversezi strada. N-ar fi trebuit să li se permită. Acum întreg orașul e împânzit de ele. Nu le mai putem scoate de pe străzi. S-a ajuns până acolo că fiecare trebuie să aibă o mașină, ca să fie în rând cu lumea.

Christine zâmbi. Nădăjduia că omul va trece curând la interviu. Picioarele-i erau ude și se simțea inconfortabil, iar faptul că urma să fie interviuată pentru prima ei slujbă încă o tulbura. Dacă nu reușea? Ce avea să facă? Tatăl ei plănuise să rămână până când urma s-o vadă instalată. Acum era singură. Singură și emoționată. Și cu totul în afara elementului ei.

Bărbatul închise dosarul. Își simți inima tresărind, deznădăjduită. Nu-i oferise ocazia de a spune ce știe. Abia dacă citise ce era scris acolo.

— Dă asta domnișoarei Stout când ieși, spuse el aspru. Începi luni dimineață. La ora opt fix. Vei afla detalii de la ea.

Christine obținuse slujba. Obținuse slujba și nici măcar nu fusese interviuată. Cel puțin nu așa cum o lăsase să creadă secretara școlii. Acceptă dosarul fără să afișeze vreo expresie pe chip, reuși să mormăie: „Mulțumesc, domnule!” și dădu să plece, încă uluită.

— Și, domnișoară Delaney, strigă el după ea când ajunse aproape de ușă.

Ea se întoarse. Așadar, înțelesese greșit. Acum va afla adevărul.

— Ai face bine să te întorci acasă cât mai repede și să-ți schimbi încălțările, doar așa, preventiv, spuse el aproape amabil. Nu e de dorit să răcești, nu-i așa? Înainte de a-ți începe prima slujbă.

Ea zâmbi și încuviință.

Abia își luase haina pe ea și apucase umbrela, când se auzi zarvă mare la ușă. La început nu văzu cine intrase, însă observă că sosirea determinase o mare agitație în încăpere.

Christine constată că expresia acră de pe chipul domnișoarei Stout se accentuase, iar buzele i se strânseseră într-un gest dezaprobator. Însă printre domnișoarele ce ședea la birourile alăturate, răspunsul era cu totul diferit. Capetele se ridicaseră și mâinile căutau cu febrilitate să aranjeze podoaba capilară a proprietarelor. Priviri șagalnice și bătăi ușoare și rezezi din gene însoțiră zâmbetele cu subînțeles. Christine se întoarse ca să vadă

Respect pentru oameni și cărți

cine provocase un răspuns atât de surprinzător. Și iată-l, stând acolo, cu ochelarii cei negri atârându-i din mâna înmănușată și cu eșarfa cea lungă petrecută neglijent în jurul gâtului și căzându-i pe umăr, ridicându-și cu aroganță capul în timp ce mătură cu privirea șirul de tinere dactilografe. Era chiar șoferul mașinii ce o stropise și își făcuse ieșirea din scenă ridicând nepăsător din umeri și zâmbind batjocoritor.

Simți cum umerii îi înțepenesec și buzele i se strâng.

El se răsuci să privească în jur și în acea clipă privirile li se întâlneau. Își dădu seama că o recunoscuse îndată. Privirea lui se îndreptă spre haina pătată de noroi.

— Se pare că stăteai prea aproape de bordură, chicoti el.

Ochii negri îi sclipiră, amuzați.

— Așa se pare, răspunse ea cu răceală în glas. Domnișoara Stout și domnul Kingsley m-au asigurat că o să mă obișnuiesc curând cu asta. Spun că orașul este plin de șoferi cărora le pasă prea puțin de ceilalți.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană. Era limpede că nu se căia și nici nu-i părea rău. De fapt, încă părea amuzat. Însă cuvintele lui o surprinseseră.

— Așteaptă-mă o clipă și te duc acasă.

Tonul său părea a sugera faptul că era pe cale să-i facă o mare favoare. Christine simți cum în încăpere se așternu liniștea.

— Nu, mulțumesc, spuse ea fără ezitare. Traversarea străzilor poate părea periculoasă, însă prefer să risc.

Fără a-l mai privi, adună materialele pe care i le dăduse domnișoara Stout ca să le citească zilele următoare, apoi se îndreptă spre ușă. Toți cei aflați în încăpere aveau privirile ațintite asupra ei. Nu-i păsa. Spera că nu vor avea impresia că-l cunoaște pe acest tânăr străin arogant.

Era pe punctul de a deschide ușa când îl auzi întrebând:

— Tata e aici?

— E zi de lucru, răspunse înțepată domnișoara Stout. Unde altunde ar putea fi?

— Bun, veni răspunsul tensionat.

— Acum e ocupat... începu femeia în timp ce Christine își întoarse capul, uluită.

— Întotdeauna e ocupat.

Tânărul ignoră total mâna întinsă a secretarei. Fără a ezita o clipă, el deschise larg ușa biroului domnului Kingsley.

Inima Christinei aproape că se opri când își dădu seama că tocmai avusese o conversație nu chiar politicoasă cu fiul șefului ei. Înainte de a-și putea reveni din uimire, auzi glasul puternic al domnului Kingsley.

— Iată-te. La țanc. Du-o pe tânăra aceea acasă. Un șofer idiot aproape că a înecat-o în noroi.